

(...)

Kinőttem Szamócát

Én nem értem a felnőtteket! Az sem jó nekik, ha az ember kicsi, az sem jó, ha nagy. Amíg kicsi voltam, a felnőttek egyfolytában azon sopánkodtak, hogy mikor nővök már meg. Most pedig, hogy megnőttem, mindenki csak csóválja a fejét meg mérgelődik. Kiderült ugyanis, hogy szinte mindent kinőttem a nyáron, csak sajnós, az iskolát nem!

Nagymama megállapította, hogy kicsi lett rám az ünneplőingem és a szoknyám is, de csak a blúz helyett keresett elő egy másikat, a szoknya maradhatott. Nagymama azt mondta, igaz, hogy miniszoknya lett belőle, de azért még jó lesz az évnýtóra, ám én tudtam, hogy csak azért gyözködnék anyuval, mert úgysincs helyette másik.

Aztán kiderült, hogy a lakkcipőmet is kinőttem, ugyanis alig tudtam belepréselni a lábamat. Mondtam nagymamának, hogy jó lesz nekem a tornacipő is, azt úgyis jobban szeretem, mert abban fára is tudok mászni, ám nagymama hajthatatlan volt. Kijelentette, ki kell bírnom az ünnepséget az undok lakkcipőben, és még le is szidott, amiért nem vettem észre hamarabb, hogy megnőtt a lábam. Mondtam nagymamának, hogy az ember nem szokta méregetni a lábát nyaralás közben, a lakkcipőjét pedig végképp nem húzza a lábára, hogyha nem muszáj. Nagymama rám szólt, hogy ne feleljek, pedig én csak elmondtam a véleményemet. De a felnőtteknél az rögtön felelésnek számít.

Az ünneplőing, a szoknya meg a lakkcipő még csak hagyján lett volna, ám amikor beértem az iskolába, az is kiderült, hogy Szamócát is kinőttem a nyáron! Szamóca megkérdezte, hogy miért vettem fel magas sarkú cipőt, ha sántikálok benne. Fájdalmas arccal elmagyaráztam neki, hogy a cipőnek egyáltalán nem magas a sarka, viszont kisebb, mint a lábam, és ha neki szorítaná úgy a cipő a lábát, mint egy satu, akkor ő is csak bicegve tudna járni benne. Szamóca egészen belesápadt abba, amit mondtam. Megragadta a karomat, és a biológia terem elé húzott, a vitrines szekrényhez. Mondtam neki, hogy engem most egyáltalán nem érdekelnek a kitömött békák, pockok meg vakondok, mire Szamóca az üvegen visszatükröződő alakunkra mutatott, és azt kérdezte:

– Te is látod, Lufi?

És akkor én is megláttam! Szamóca éppen egy fél fejjel volt alacsonyabb nálam! Pedig Szamóca egy évvel idősebb, mint én, már az ötödiket kezdi az idén. Az igazgató néni azonban nem engedte, hogy tovább bámészkodjunk, ránk szólt, hogy siessünk az iskolaudvarra, mert mindjárt kezdődik az ünnepség.

Mészáros Emőke és Takács Tamara már izgatottan várt rám az udvaron. Boldogan összeöleleztünk. Együtt volt megint a DALMÉTA HANTAMEMÓ! Kikérdeztük egymást, kivel mi történt a vándortábor után, ám sajnós, nem sok idő maradt az élménybeszámolóra, mert Márta néni intett, és az énekkar rázendített. Olyan ricsajt csaptak, hogy egyáltalán nem hallottuk egymás szavát. Kiderült azonban, hogy nem csak mi nem hallottuk egymást a hangzavarban, hanem az énekkar sem hallotta a saját szólamait, ettől aztán olyan förtelmes macskazene kerekedett, hogy a Kóbormacskák Társasága méltán megirigyelhette volna. Márta néni idegesen integetett meg hadonászott, de így csak még jobban összezavarta a dalos kedvű tanulókat. És ezzel a fülsértő produkcióval ez a zűrös nap még egyáltalán nem ért véget!

Az ünnepség befejeztével az igazgató néni felszólított bennünket, hogy vonuljunk a termünkbe, ahol az osztályfőnökünktől további eligazítást kapunk. Beléptem az ajtón, és azt

hittem, elvitettem az osztálytermet, ugyanis egy idegen lány ült a padomban. Rettentően kövér volt, és bőgött. Azt hüppögte, hogy csúfolódni nem szép dolog, és hogy megmond minket az anyukájának. Pedig én nem is csúfoltam, csak Kovács Norbi meg Rikker Misi, mert amint észrevették őt, odamentek hozzá, és azt kérdezték tőle, hogy: „Mit keresel itt, te hájpacni?” Erre a hájpacni azonnal zokogni kezdett meg fenyegetőzni, de hogy mit keresett a padomban, azt nem árulta el.

Hamarosan azonban az is kiderült. Gizi néni elújságolta ugyanis, hogy új osztálytársat kaptunk, úgy hívják, hogy Gombos Zsuzsi, eddig Esztergomban járt iskolába, de mostantól hozzánk jár, és az én padomban fog ülni. Aztán Gizi néni megkért bennünket, hogy új osztálytársunkat vegyük a szárnyaink alá, és hogy idén fogadjunk végre szót neki, hiszen már nagyok vagyunk, negyedikesek.

Amint kicsöngettek, siettem Szamócahoz, hogy elmeséljem neki a hájpacnit. Szamóca megjegyezte, hogy az ő osztályába is érkezett egy új lány, vörös hajú és szeplős, és úgy hívják, hogy Porcelán Veronika. Szamóca azt is elmondta, hogy ő volt az egyetlen, aki szóba állt vele, és megtudta tőle, hogy Porcelán Veronika eddig is Budapesten végezte az iskolát, de egy másik kerületben lakott, négy éve dzsesszbalettre jár, és rendkívül érdeklik őt az állatok. Szamóca meg is ígérte, hogy megmutatja neki Kamillát, az aranyhörcsögét. Gondoltam, Szamóca igazán lovagiasan viselkedett, és rettentően elszégyelltem magam, amiért én egy szót sem szóltam Gombos Zsuzsihoz egész tanítás alatt. Másnap aztán igyekeztem helyrehozni a dolgot.

Gombos Zsuzsi lelkesen bólogatott, amikor azt javasoltam neki, hogy legyünk barátok. Gondoltam, ha már barátok lettünk, megosztom vele néhány élményemet. Először a kutyámról, Tornádóról meséltem neki, akit az állatkereskedés előtt találtam. Elárultam, hogy eredetileg aranyhörcsögöt szerettem volna vásárolni, de annyira megsajnáltam az elárvult Tornádót, aki mint kiderült, már hetek óta az üzlet előtt riogatta a vásárlókat, hogy végül őt vittem haza az aranyhörcsög helyett. Szörnyen elhanyagolt volt szegény, koszos és loncsos szőrű, gyorsan vettem neki egy pórázt, és még el is neveztem hazafelé. Azért lett Tornádó, mert úgy pörgött és forgott, mint a forgószél, és állandóan belegabalyodtam a pórázba.

Aztán elhadartam Gombos Zsuzsinak Lajos bácsit, aki tavaly feleségül vette a nagymamámat, és magához költöztette az órásbolt fölötti lakásába. Gondoltam, becsöngetésig még előadom neki Kertész néni és Tücsök bácsi megható egymásra találásának történetét, ám Kertész néni egyáltalán nem érdekelt újdotsült barátnőmet, Tücsök bácsiról már nem is beszélve, ugyanis közbevágott, és elmesélte, hogy ő nem volt ám mindig ilyen kövér, sőt kifejezetten sovány volt, de egy évvel ezelőtt megszületett a kistestvére, Cilike, és azóta a szülei alig foglalkoznak vele. Bánatában enni kezdett, aztán egyre többet és többet evett, és az a baj, hogy most már hiába szeretne kevesebb ennielót töltni magába, sajnos, nem sikerül, mert folyton éhesnek érzi magát.

Rettentően megrémültem! Hiszen három hónappal ezelőtt nekem is kistestvérem született, ráadásul nem is egy, hanem egyszerre mindjárt kettő, akik olyannyira lefoglalják az anyukámat, hogy sokszor még az esti puszimról is megfeledkeznek, pedig azelőtt minden este odatelepedett az ágyam szélére, pumogtunk meg nevetgélünk, és finom jó éjszakát puszikat adtunk egymásnak. Gyorsan megkérdeztem Gombos Zsuzsitól, hogy mikor kezdődött nála ez a hízás, mire Gombos Zsuzsi töprengett egy keveset, majd azt felelte, hogy éppen három hónappal azután, hogy megszületett Cilike.

Azonnal gondolkodóba estem: vajon mit tehetnék elhízás ellen?

Amint hazaértem, megkérdeztem nagymamát, ő mit tenne azért, hogy ne legyen olyan, mint egy hájpacni? Nagymama kisietett az előszobába, és alaposan szemügyre vette magát a tükörben. Ide-oda forgott, megszemlélte magát előlről meg hátulról is, aztán bánatosan megállapította, hogy bizony, bizony felszedett néhány kilót a nyáron. Megnyugtattam, hogy most nem róla van szó, hanem rólam, mire nagymama végigmért, és rám förmedt, hogy eszembe ne jusson fogyókúrázni! Ha megtudja, hogy ilyen butaságon töröm a fejem, hátraköti a sarkamat! El akartam mesélni neki, hogy mi történt Gombos Zsuzsival, de anyu besietett a konyhába, és a kezembe nyomta az egyik kistestvéremet, a másikat meg nagymamának adta. Azt sóhajtotta, hogy legszívesebben elvonulna egy lakatlan szigetre, majd fásultan hozzátette, hogy szüksége van legalább negyedóra nyugalomra, mert megbolondul az állandó bömböléstől, és bezárkózott a szobájába.

Nagymama sajnálkozva megjegyezte, hogy anyunak valóban egypercnyi nyugta sincs az ikrek miatt, és azonnal csitítani kezdte Rebekát, akinek már vörös volt a feje az erőlködéstől. Nekem Benjámint jutott, aki bizonyára elhatározta, hogy versenyt üvölt a testvérel, mert teli torokból ordított ő is, és hiába beszéltem hozzá meg énekeltem neki, csak nem akart lecsillapodni. Pedig az én produkcióm egészen tűrhető volt, ugyanis csak egy szólamban énekeltem, ellentétben az énekkarosokkal, akik legalább háromban.

Kertész néni átfűjtatott a szomszédból, és ellátott bennünket jó tanácsokkal. Közölte nagymamával, hogy szerinte az ikreket meg kellene itatni, mert bizonyára melegük van, és az sem ártana, ha becsuknánk az ablakot, mert még huzatot kapnak szegények. Aztán sápadtan megtapogatta a homlokát, és azt sóhajtotta, hogy igazán jó volna, ha aludnának végre egy keveset, mert már hetek óta hasogat a feje az állandó bömböléstől.
(...)